

Vihollinen omassa piirissä

”Minä, Herra, tutkin sydämet, tiedän salaisimmatkin ajatukset. Minä annan kullekin sen mukaan, miten hän elää ja millaisia ovat hänen tekojensa hedelmät.” (Jer. 17:10.)

Avaintekstit:

1. Piet. 1:4;
Joos. 7;
Ps. 139:1–16;
Esra 10:11;
Luuk. 12:15;
Joos. 8:1–29.

J oosuan kirjan 7. luvussa on ensimmäinen tapaus, jossa Israelin kansa oppi traagisen kokemuksen myötä liiton kauaskantoisista seurauksista ja sen syvästä merkityksestä. Liiton määräysten noudattaminen takasi voiton, mutta liiton ehtojen noudattamatta jättäminen johti tappioon. Israelin sotilaallinen menestys ei ollut riippuvainen lukumääristä, taistelustrategiasta tai nokkelista taktiikoista, vaan jumalallisen soturin läsnäolosta sen kanssa.

Luvattua maata valloittaessaan Israel joutui oppimaan sen vaikean läksyn, että heidän vaarallisin vihollisensa ei ollut heidän leirinsä ulkopuolella vaan heidän omissa riveissään. Israelilaisten suurin haaste eivät olleet kanaanilaisten kaupunkien linnoitetut muurit tai niiden kehittynyt sotilasteknologia, vaan heidän omassa leirissään olevien yksilöiden itsepäinen tahto jättää tahallaan huomiotta Herran ohjeet.

Odottaessamme taivaallista perintöämme (1. Piet. 1:4; Kol. 3:24) kohtaamme samanlaisia haasteita. Ollessamme luvatus maan rajalla uskollisuutemme joutuu koetukselle, ja voimme olla voittajia ainoastaan antautumalla Jeesukselle Kristukselle.

8.11. Rukousviikon kolehti

Tämä tutkistelu on sapatiksi 8.11.2025

LIITON RIKKOMINEN

Lue Joos. 7. Mitkä olivat kaksi tärkeintä syytä siihen, että Israel hävisi Ain asukkaille?

On mielenkiintoista huomata, että lukija tietää heti alussa syyn Herran vihalle ja syyllisen nimen. Näin ollen Akanin rikkomuksen paljastamista koskevan kertomuksen jännite syntyy lukijan sekä Joosuan ja israelilaisten näkökulmien välisestä jännittyneisyydestä. Kuten monissa muissakin Vanhan testamentin luvuissa, Joosuan kirjan 7. luvussa on pyramidin kaltainen tekstin rakenne A-B-C-B-A. Tekstin huipennus vastaa kysymykseen siitä, miksi israelilaiset eivät pystyneet valloittamaan Aita ensimmäisellä yrityksellä.

Israelin tappioon Ain asukkaita vastaan oli kaksi pääsyytä: Akanin synty ja israelilaisten liiallinen luottamus omiin voimiinsa. Jälkimmäinen johtui siitä, että he laiminlöivät Herran tahdon kysymisen ennen hyökkäystä Aita vastaan sekä aliarvioivat vihollisen voiman.

Joos. 7:1, 11-13 perusteella näemme, että vaikka Akan oli vastuussa petollisesta teostaan, määräyksen rikkomisesta, koko kansa on vastuussa ja kärsii siitä, mitä hän teki. Jumala puhuu Akanin synnistä osoittaen asteittain sen vakavuuden. Ensimmäin käytetään yleisintä syntiä kuvaavaa termiä "*hātā*". Sitten syntiä kuvataan viidellä ilmauksella: (1) määräysten/liiton rikkominen (*'āvar*), (2) tuhoon (*herām*) tuomitujen tavaroiden ottaminen (*lāqah*), (3) varastaminen (*gānav*), (4) valehtelevä (*kāḥaš*, VKR/RK 2012) ja (5) varastetun ja tuhoon tuomitun tavaran kätkeminen (*śim*) omien tavaroitte joukkoon. Alkutekstissä jokaisen termin edessä on lisäksi vakavuutta korostava adverbi 'jopa' (*gam*).

Herran ja Israelin välinen liitto koski kansaa sekä yksilö- että yhteisötasolla. Liiton valossa Israelia kohdellaan Jumalan valitun kansan jakamattomana kokonaisuutena; siksi yhden tai edes joidenkin sen jäsenten synty lankeaa syyllisyydeksi liittoon kuuluvalla koko yhteisölle. Herra sanoi: "Israelilaiset ovat tehneet syntiä. He ovat rikkoneet määräyksen, jonka minä heille annoin – –." (Joos. 7:11.)

Millä tavoin kokonaiset yhteisöt voivat kärsiä, ja ovat kärsineet, yhteisöön kuuluvien yksilöiden pahojen tekojen vuoksi? Millaisia esimerkkejä tulee mieleen, ja miten ne vaikuttivat yhteisöön?

AKANIN SYNTI

Lue Joos. 7:16-19. Mitä tämä koko menettely kertoo meille sekä Jumalasta että Akanista?

Sen sijaan, että Jumala paljastaisi syyllisen henkilöllisyyden, hän käynnistää menettelyn, joka paljastaa sekä hänen oikeudenmukaisuutensa että armonsa. Selitettään Israelin tappion syyn ja kehoitettuaan kansaa pyhittämään itsensä (Joos. 7:13), Jumala antaa ajan kulua menettelystä ilmoittamisen ja sen soveltamisen välillä, joka antaa Akanille aikaa miettiä, katua ja tunnustaa syntinsä. Samoin hänen perheellään (jos he tiesivät tapahtuneesta) on tilaisuus päättää, haluavatko he olla mukana väärin teon peittelyssä vai kieltäytyvätkö olemasta rikoskumppaneita, kuten Korahin pojat, jotka välttivät tuhon kieltäytymällä asettumasta isänsä puolelle (vrt. 4. Moos. 16:23-33; 4. Moos. 26:11).

Ratkaisu ehdinkoon löytyy päinvastaisesta suunnasta kuin miten se tuli ja vaivasi Israelia: yhteisöllinen syyllisyys poistetaan ja se kohdistetaan yhteen heimoon Israelissa, heimosta perheeseen, perheestä kotitalouteen ja kotitaloudesta yksilöihin. Sen lisäksi, että syyllinen paljastui, tutkintaprosessi puhdisti myös syyttömien maineen. Tämä oli yhtä tärkeä näkökohta huolellisessa oikeudellisessa menettelyssä, jossa Jumala itse toimii todistajana Akanin näkymättömille teoille.

Lukija voi miltei tuntea jännityksen, kun Jumala kohdistaa huomion Akaniin. Kukapa ei ihmettele miehen itsepäisyyttä, kun tämä toivoi jäävänsä huomaamatta? Mikään ei ole salassa Herran kaikkialle näkeviltä silmiltä (Ps. 139:1-16; 2. Aik. 16:9), häneltä, joka tietää, mitä ihmisen sydämeen on kätkeyty (1. Sam. 16:7; Jer. 17:10; Sananl. 5:21).

Joosua puhuttelee Akania sanalla: "Poikani". Tämä ilmaisu osoittaa Joosuan iän ja johtajan roolin lisäksi myös sen hengen, jolla tämä suuri soturi lähestyi oikeudenmukaisuutta. Hänen sydämensä oli täynnä myötätuntoa Akania kohtaan, vaikka hänet oli kutsuttu pistämään käytäntöön syyllisen tuomio. Asenteellaan Joosua enteili jälleen kerran sen herkkyyttä, ystävällisyyttä ja rakkautta, joka "ei ollut koskaan epäkohtelias, ei koskaan tarpeettomasti lausunut ankaraa sanaa eikä koskaan tuottanut tarpeettomasti tuskaa herkälle sielulle. – Hän [Jeesus] tuomitsi pelottomasti tekopyhyyden, epäuskon ja vääryyden, mutta tuska väreili hänen äänessään hänen lausuessaan kirveleviä moitteitaan." (4AO 303.)

KOHTA- LOKKAAT VALINNAT

Lue Joos. 7:19-21, VKR/RK2012. Mitä Joosua pyytää Akanilta? Mikä merkitys tällaisella pyynnöllä on? Miten ymmärrämme Akanin tunnustuksen?

Joosua pyytää Akania tekemään kaksi asiaa: ensinnäkin antamaan kunnian Jumalalle. Toiseksi tunnustamaan tekonsa salaamatta sitä. Akanin odotettiin antavan kunnian Jumalalle myöntämällä tekonsa. Tässä käytetty termi (*tōdā*) voi viitata kiittämiseen (Ps. 26:7; Jes. 51:3; Jer. 17:26), mutta myös synnin tunnustamiseen (Esra 10:11).

Valitettavasti Raamatun teksti ei anna viitteitä siitä, että Akan olisi osoittanut minkäänlaisia merkkejä todellisesta katumuksesta. Hän toivoi loppuun asti pysyvänsä piilossa. Hänen uhmakas asenteensa oikeutti siihen, että häntä pidettiin tahallaan toimineena syyllisenä, jolle ei Mooseksen lain mukaan ollut sovitus (vrt. 4. Moos. 15:27-31).

Akanin sanat (Joos. 7:21) muistuttavat Aadamin ja Eevan lankeemusta. Eeva näki (*rā'ā*), että puu oli houkutteleva (*hāmād*), ja lopulta otti (*lāqah*) yhden sen hedelmistä (1. Moos. 3:6). Tunnustaessaan Akan myöntää nähneensä (*rā'ā*) ryöstösaaliissa kauniin sinearilaisen vaipan, 200 sekeliä hopeaa ja kultaharkon. Niinpä hän himoitsi (*hāmad*) niitä ja otti (*laqah*) ne. Aivan kuten Aadamin ja Eevan tapauksessa, Akanin valinta paljastaa, että himoitsemisen synty on epäuskon synty. Silloin epäillään Jumalaa siitä, ettei hän halua parasta luoduilleen ja että hän salaa heiltä joitakin upeita nautintoja, jotka kuuluvat vain jumalallisuuden vaikutusalueelle.

Sen lisäksi, että tekstissä viitataan ihmisen alkuperäiseen lankeemukseen, siinä korostuu myös jyrkkä kontrasti Rahabin (vrt. Joos. 2:1-13) ja Akanin asenteiden välillä. Toinen vei vakoojat katolle ja piilotti heidät sotilailta; toinen otti kiellettyjä asioita ja piilotti ne Joosualta. Toinen osoitti ystävällisyyttä israeliläisiä vakoojia kohtaan ja auttoi heitä varmistamaan voiton; toinen aiheutti ahneudellaan vaikeuksia Israelille ja varmisti tappion. Toinen teki liiton israelilaisten kanssa; toinen rikkoi liiton Jahven kanssa. Rahab pelasti itsensä ja perheensä, ja heistä tuli arvostettuja kansalaisia Israelissa; Akan tuomitsi itsensä ja perheensä kuolemaan, ja hänestä tuli esimerkki häpeällisyydestä.

Miten voimme välttää sortumasta ahneuden syntiin riippumatta varallisuudestamme? (Vrt. Luuk. 12:15.)

TOIVON PORTTI

Lue Joos. 8:1-29. Mitä tämä tapahtuma kertoo meille siitä, miten Jumala voi muuttaa kaikkein surkeimmat epäonnistumisemme mahdollisuuksiksi?

Jahven strategia muuttaa Israelin alkuperäisen tappion taktiseksi eduksi ja muuttaa siten myös Akorinlaakson (heprean sana tarkoittaa 'vaivaa') toivon portiksi (vrt. Hoos. 2:17). Saatuaan liikaa itseluottamusta voittaessaan israelilaiset ensimmäisen kerran, Ain asukkaat toistavat strategiansa hyökäten israelilaisten kimppuun, jotka teeskentelevät perääntymistä ja tappiota. Kun Ain asukkaat on saatu houkuteltua ulos linnoituksestaan, 30 000 israelilaista, jotka ovat sijoittuneet väijyksiin jonkin matkaa kaupungin taakse (Joos. 8:4), valtaavat tyhjän kaupungin sytyttämällä sen tuleen. Joos. 8:7 tekee selväksi, että Herra antaa voiton ja luovuttaa Ain kaupungin israelilaisille. Jopa tässä luvussa, jossa sotilaalliset näkökohdat hallitsevat kertomusta enemmän kuin missään muussa kirjan luvussa, teksti korostaa sitä, että voitto on Jahven lahja.

Taistelu ratkeaa, kun Ain miehet lähtevät kaupungista ja ryhtyvät ajamaan israelilaisia takaa. Tämä on toinen kerta, kun Jumala puhuu tässä luvussa sen jälkeen, kun hän antoi strategian (Joos. 8:2), ja ilmoittaa, että hän valvoo taistelua. Tähän hetkeen asti emme tiedä taistelun lopputulosta. Tästä lähtien käy selväksi, että israelilaisten armeija voittaa.

Joosuan kädessä oleva ase oli käyräsapeli, ei siis miekka tai keihäs. Joosuan aikana sitä ei ehkä käytetty varsinaisena aseena, mutta siitä oli tullut vallan symboli. Sen lisäksi, että sitä käytettiin merkinantoon hyökkäystä varten, se ilmaisee Jumalan suvereeniuden Ain kukistamisessa. Osoittamalla käyräsapelillään, kunnes täysi voitto on saavutettu, Joosua näyttää omaksuneen täysin johtajan tehtävän, joka oli Mooseksella Kaislameren ylityksessä (2. Moos. 14:16) sekä sodassa amalekilaisia vastaan (2. Moos. 17:11-13), jossa Joosua johti henkilökohtaisesti taistelua.

Tällä kertaa ei tapahdu mitään näkyvää Jumalan väliintuloa. Silti voitto Aista ei ole vähemmän jumalallisesti avustettu kuin ensimmäisen sukupolven voitto egyptiläisistä tai äskettäinen voitto Jerikosta. Menestyksen avain on Joosuan uskossa Herran sanaan ja hänen kuuliaisuudessaan sitä kohtaan. Sama periaate pätee Jumalan kansaan tänäänkin, missä ikinä he elävätkin ja millaisia haasteita he kohtaavatkin.

JUMALAN VOIMAN TODISTAJA

Jumala oli antanut pakanakansoille tilaisuuden tutustua häneen ja kääntyä pois pahoilta teiltään. Ne olivat kuitenkin kieltäytyneet ja joutuivat lopulta Jumalan tuomion kohteeksi.

Lue Joos. 7:6-9, jossa kerrotaan Joosuan ensireaktiosta heitä kohdanneen onnettomuuden vuoksi. Katso erityisesti Joos. 7:9. Mikä tärkeä teologinen periaate löytyy hänen sanoistaan?

Aluksi Joosua kuulostaa ihan samalta kuin mitä israelilaiset vaikeuksiansa keskellä lähdettyään Egyptistä sanoivat: "Kunpa Herran käsi olisi lyönyt meidät kuoliaaksi Egyptissä, kun vielä olimme lihapatojen ääressä ja saimme ruokaa kylliksemme. Mutta te olette tuoneet meidät tänne autiomaahan tappaaksenne nälkään kaikki nämä ihmiset!" (2. Moos. 16:3.).

Joosua sanoi: "Voi Herra, minun Jumalani! Miksi toit tämän kansan Jordanin yli? Halusitko antaa meidät amorilaisten tuhottaviksi? Kunpa olisimme ymmärtäneet jäädä Jordanin toiselle puolelle!" (Joos. 7:7.).

Pian sen jälkeen hän kuitenkin osoittaa olevansa hyvin huolissaan siitä vahingosta, mikä aiheutuu Jumalan nimelle ja maineelle tämän tappion vuoksi. "Kun kanaanilaiset ja kaikki muut tämän maan kansat saavat kuulla tästä, he saartavat meidät ja hävittävät meidät ja meidän nimemmekin maan päältä. Miten sinä silloin pelastat oman nimesi kunnian?" (Joos. 7:9.).

Tämä paljastaa teeman ja periaatteen, joka oli keskeinen Jumalan tarkoituksissa Israelin suhteen. Vaikka hän halusi, että ympäröivät pakanakansat näkisivät, mitä suuria asioita Jumala tekisi kansalleen, joka tottelee häntä, he saattoivat Rahabin tavoin oppia Israelin Jumalasta hänen kansansa valloitusten voimasta. Toisaalta, jos asiat menisivät huonosti, kuten tässä tapauksessa, kansat pitäisivät Israelin Jumalaa heikkona ja tehottomana (ks. 4. Moos. 14:16; 5. Moos. 9:28), mikä voisi rohkaista kanaanilaisten vastarintaa.

Toisin sanoen, jopa siinä yhteydessä, kun heprealaiset ottivat maan haltuunsa, oli kyse suurista asioista ja periaatteista. Niihin kuuluivat kunnian ja kirkkauden osoittaminen Jumalalle, joka oli myös pakanoiden kuten Israelin ainoa toivo.

Lue 5. Moos. 4:5-9. Millä tavoin voimme nähdä rinnakkaisuuden Israelin ja heidän maailmallensa antaman todistuksen sekä meidän todistuksemme välillä?

KERTAUS

Lisääaineistoa: Lue Ellen G. White, *Alfa ja omega*, osa 2, s. 89–94 tai *Patriarkat ja profeetat*, s. 474–480.

”Aakanin perikatoon johtanut kuolettava synti pohjautui ahneuteen, joka on yleisimpiä ja vähiten kavahdettuja syn-tejä. – Aakan myönsi syyllisyytensä mutta vasta sitten, kun tunnustuksesta ei enää ollut hänelle mitään hyötyä. Hän oli nähnyt Israelin joukkojen palaavan Aista lyötyinä ja masentuneina, mutta hän ei silloin astunut esiin tunnustamaan syn-tiään. Hän oli nähnyt Joosuan ja Israelin vanhimmat kumar-tuneina maahan niin syvästi surren, etteivät kyenneet puhu-maan mitään. Jos hän edes silloin olisi tunnustanut, se oli-si vielä osoittanut hänen todella katuvaan. Mutta hän oli yhä vaiti. Hän oli kuullut julistettavan, että suuri rikos oli tehty, ja kuunnellut tarkkaa selostusta sen laadustakin. Mutta hänen huulensa pysyivät suljettuina. Sitten aloitettiin vakava tut-kimus. Miten kauhu riipaisikaan hänen sydäntään, kun arpa osui hänen heimoonsa, sitten hänen sukuunsa ja lopulta hä-nen perhekuuntaansa! Mutta vielääkään hän ei tunnustanut vä-hääkään, ennen kuin Jumalan sormi osoitti suoraan häntä. Vasta silloin, kun hänen syntiään ei enää voitu salata, hän myönsi totuuden. Miten usein tehdäänkään samanlaisia tun-nustuksia. On aivan eri asia myöntää toteennäytetyt tosiasiat kuin tunnustaa syn-tejä, joita eivät tunne muut kuin Jumala ja me itse. Aakan ei olisi tunnustanut, ellei hän siten olisi toi-vonut voivansa välttää rikoksensa seurauksilta. Mutta hänen tunnustuksensa vain osoitti hänen rangaistuksensa oikeaksi. Siihen ei enää liittynyt mitään aitoa synnin katumusta, ei syn-nintuntoa, ei mielenmuutosta eikä pahuuden inhoa.” (2AO 92–94.)

Keskustelunaiheita:

1. Keskustelkaa kymmenennen käskyn (2. Moos. 20:17) mer-kityksestä mainosten ja kulutuksen hallitsemassa maailmas-sa. Miten voimme käytännössä erottaa ahnehtimisen ja tar-peen toisistaan, ja miksi näiden erottaminen on tärkeää?
2. Lue Danielin rukous Dan. 9:4–19. Miksi on merkittävää, että tunnustaessaan Israelin synnit Daniel puhui sanoen ”me” teimme kaikki nämä pahat asiat, vaikka meillä ei ole mitään merkintöjä siitä, että Daniel itse olisi koskaan tehnyt mitään pahaa?
3. Miksi israelilaisten tottelevaisuus ”lain käskyjä ja säädök-siä” kohtaan oli niin tärkeää heidän todistuksensa kannalta?